

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cultura(s)

Si existeix un calaix de sastre (o desastre) gairebé perfecte, aquest és el substantiu *cultura*.

Un contenidor global d'objectes tot a cent: cultura popular, gastronòmica, literària, ecològica, esportiva, cinematogràfica, teatral, puntaire... Cultura és el comodí que ho etiqueta tot i no explica res. Aquests dies, la Cultura és periodística, televisiva i tertuliana: en una setmana s'ha canviat de Ministre de la Cosa Cultural. No som res, que diem als funerals. Tampoc no ha passat res. Cada una de les respectives cultures ha seguit funcionant com si res: els castellers han fet un futimé de vuit en folre, els xefs unes cuinetes sibarites, les escriptores parint best-sellers per un tub, els futbolistes marcant gols, les ecologistes purificant oceans, els cinemes estrenant pel·lícules, els teatres representant comèdies, i les puntaires fent punta de coixí a dojo. Aleshores, potser s'imposa una reflexió, o dues, o tres: 1) que, peti qui peti, cada setmana es canviï el ministre per tal d'animar el 'cotarro' mediàtic; 2) que no convé gens distreure els professionals de la cultura que penquen a diari, o no, amb les viseres encasquetades; i 3) ¿què tal si enviéssim a l'atur definitiu els ministres, les conselleres i les regidores de Cultura? Si la Cultura és a la Vida el que l'Aigua al Vi, cal no seguir confonent la Tradició amb l'Art. Les cultures, ben lluny dels polítics.